

Het Vlaamsche Nieuws

Verschijnt 7 maal per week

DE OPSTELRAAD: Hoofdopsteller Raf VERHULST, Dr. Aug. BORMS, Hoofdbeschermer Alb. VAN DEN BRANDE

ABONNEMENTSPRIJZEN:

Voor één maand	1.75
Voor 3 maanden	5.—
Voor 6 maanden	10.—
Voor één jaar	18.—

Alle klachten nopens onregelmatigheden in de bestelling der postabonnementen aan **UITZENDING** te richten aan het **REDAKTIE- en POSTBUREAU** en niet aan het beheer van het blad.

AANKONDIGINGEN:

Tweede blad, den regel	2.50
Derde id.	1.—
Vierde id.	0.50
Doodbericht	—

Elke medewerker is persoonlijk verantwoordelijk voor zijn schrijven, en bindt niet heel de redactie.

Redaktie, Reken- en Aankondigingen:
73, ST-JACOBSMARKT, 73
ANTWERPEN

OFFICIELE BERICHTEN

VAN DUITSCHE ZIJDE

DUITSCH AVONDBERICHT
Berlijn, Vrijdag 5 Juli. — Officieel: Van de gevechtsfronten geen nieuws.

DUITSCH LEBERBERICHT
Westelijk gevechtsterrein
Berlijn, Zaterdag 6 Juli. — Officieel:

Legergroep Kroonprins Rupprecht van Beieren:
Herhaalde aanvalspogingen van den vijand bewezen Langemark mislukten.

In den gevechtsektor bezuiden de Somme bleef de artilleriebedrijvigheid den geheelen dag levendig. 's Avonds leefde ze ook aan het overige front van de legergroep op.

Legergroep Duitschen Kroonprins: Tusschen Aisne en Marne en bezuiden Reims bij tusschenpoozen krachtiger gevechtsbedrijvigheid. Sterke aanvalspogingen van den vijand tegen den Clignon-sektor werden afgevoerd.

Verkenningsovervallen in Champagne.

Leutnant Bolle behaalde zijn 20ste luchtoverwinning.

VAN OOST. HONG. ZIJDE

ITALIAANSCH GEVECHTSTERREIN

Weenen, Vrijdag 5 Juli. — Officieel: De gevechten op het eiland in den mond van de Piave zijn ook gister onderbroken voortgezet. De aan beide kanten in den strijd geworpen troepen houden elkaar in evenwicht. Sterke Italiaansche aanvalspogingen tegen onze Zuidvleugel zijn in tegenstooten gekeerd. Bij Chiasso Nuova heeft de eerste Sliezeische regiment infanterie den tegenstand, die onze stellingen was binnengedrongen, door een rappe tegenaanval er weer uitgedrukt.

Tusschen de Piave en de Brenta zet de vijand zijn pogingen om de door ons op 15 Juni gewonnen stellingen te heroveren, taai voort. Zijn hoofdaanval richtte zich gister tegen het vak van den Monte Sorbolo.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

VAN FRANSCHE ZIJDE

WESTELIJK GEVECHTSTERREIN
Parijs, Vrijdag 5 Juli. — Officieel:

Matige bedrijvigheid der wederzijdsche artillerie, welke levendiger werd bezuiden de Aisne, o.a. in de streek van Cutry en Montgobert. Westenen Bussières hebben de Franschen een overval gedaan en gevangenen mee teruggebracht.

VAN ITALIAANSCHEN ZIJDE

ITALIAANSCH GEVECHTSTERREIN

Rome, Vrijdag 5 Juli. — Officieel: Aan den beneden-Piave hebben wij, na een vijandelijken tegenaanval te hebben afgeslagen, het door ons bezette gebied Zuidoostelijk van Chiasso Nuova en Noordelijk van Cava Zuccherina uitgebreid, waarbij wij 419 gevangenen maakten, een batterij en talrijke machinegeweren vernieuwden.

Noordoostelijk van den Grappa drongen onze afdelingen, na een geslachtvoorbereiding, de vijandelijke stellingen bij den uitgang van het Val Calliano binnen. De tegenstanders den voortdurend met een hevige batterijvuur en deden hardnekkige tegenaanval, die tot een handgemeen leidden, zonder dat zij er in slaagden om ons de behaalde voordeelen afhandig te maken. Wij namen een dertigtal man, waaronder vijf officieren, gevangen en maakten zes machinegeweren buit.

Op de hoogvlakte van Asiago hebben wij twee tegenaanval van den vijand bij den Monte Gornone (Sasso Rosso) afgeslagen en hem met de bajonet en met onze handgranaten zware verliezen toegebracht. Een Britsche afdeling vermist en vernietigde bij Canove een vijandelijken post.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

De tot in onze schansen opstuwend aanval leidde tot verbitterde gevechten.

NATIONALISEERING, DEMOKRATIE

In dit teken staat, voor Vlaanderen althans, geheel deze tijd: nationaliseering.

Terwijl, deels door de beperkingen die de minder gunstige omstandigheden haar oplegden, deels door een trouwen daaruit veelal te verklaren gemis aan bewustzijn de Vlaamsche beweging van vroeger alleen stukwerk vermocht tot stand te brengen, en eigenlijk — enkele vooruitstrevende elementen niet meegerekend, — haar eerovering niet veel verder reiken liet, is ze thans tot het inzicht gekomen dat dergelijke resultaten een algeheele ontwaarding van ons volk niet verhoeden maar enkel vertragen, de kanker niet wegnemen, maar dragelijker en daardoor gevaarlijker maken. Het aktivisme, lijk het na drie jaren gestadige en vruchtbare evolutie geworden is, heeft als theoretische kern dit geloofspunt: Vlaanderen wordt niet gered door negatieve arbeid door het afbreken van waanvoorsteden, maar heeft de allerdringendste behoefte aan positieve daden, aan opbouw en verwezenlijking van gezonde levensvoorwaarden voor zijn volk. En het groote verwijt, dat o.i. de passieven treft is wel juist dit: dat ze voortgaan op denouden weg en eigenlijk enkel de kaste der «Belgen» — lijk J. Desbrière die omschrijft in zijn beruchte brief, — liet middel aan de hand doen Vlaanderen de verdrukking minder te doen voelen, zonder aldus de dieper liggende maar juist daarom des te zekerder werkende oorzaken van die verdrukking weg te nemen.

Geeft het Vlaamsch Belgisch Verbond in zijn uiteenzetting van de legerkwestie en hare oplossing, waarover wij het onlangs hadden, niet als voorbeeld, dat de heeren van Havere tot navolging moet aansporen... Engeland op, dat de regionalistische indeeling wel geschikt vond om Ierland, Indië, Transvaal enz. te doen indelen? Psychologisch is dergelijke houding wel eenigszins te begrijpen: zóó zwaar drukt, — en zóó lang, — voor wie zien kan de hiel der verfransching op Vlaanderen, dat wel menigen heel fatalistisch zulks g'ing beschouwen als een onafwendbaar iets, dat enkel, ten prijze van zeer veel werk, wat of wat, in een voor ons volk gunstigen zin, kon worden getemperd. Er schuilen, wij zijn er van overtuigd, onder de passieven zeer veel «defatisten» van de Vlaamsche Beweging. Maar wij houden 't eerder nog met wie vrangk-veg uitkomen voor de onderdrukking van onze nationaliteit, omdat we weten, dat, hoe langer er getruud wordt, hoe langer we nog vasthouden aan het half-en-half, hoe zekerder we den dieperik ingaan, terwijl we kans hebben uit een open strijd te treden als overwinnaars, indien we de omstandigheden, die ons gunstig zijn, weten te benutten.

Nationaliseering. Wij belijden niet enkel dat wij, menschen van aan de zee tot aan Limburg, door afstamming, taal en zeden een individualiteit uitmaken, maar ook dat we die entiteit vrij willen zien van elken druk en elke inmenging, opdat ze, volkomen harmonisch zich ontwikkelend volgens de wetten van eigen zijn, haar eigen lotsbestemming moge vinden en vervullen.

Het is zeker, — dat bedoelen wellicht de passieven waar ze hun vertrouwen uitspreken in de toekomst van hun volk en in de toekomst van eigen krachten, — dat we de van buitenuit waarneembare waanvoorsteden, taalmiskening, willekeurige benadeeling van één volk in het Belgische Staatsverband, enz. de boven zouden komen, alleen door de stuwung van de volksverontwaardiging zelf.

Maar is 't ons daar om te doen? De misschien minder ruchtbare, maar toch even zekere doorzijing van een ontwaarding, waarvoor we niet meer enkelingen, noch een kaste zouden kunnen verantwoordelijk stellen, maar die zou voortspuiten uit een aangenomen en door de internationale verhoudingen vastgelegde status, ware een oneindig grooter gevaar. Daar schuilt de zware theoretische fout van de passieve politiek, die inderdaad ook onder opzicht van het hoe (door welke houding van Vlaamingen tot Walen) wordt de Vlaamsche kwestie opgelost zich van de aktivistische onderscheidt.

Wij willen niet enkel een Staatsorganisatie dat Vlaamsch SPREK, maar een dat Vlaamsch voelt, handelt, dat Vlaamsch is!

Waar we vroeger over de gezondmaking van ons volk spraken, dachten wij HET wapen dat de tegenpartij zou neerslaan, gevonden te hebben in de ver Vlaamsching van het onderwijs. Waren we dan zoo taaf te gelooven dat de fransklingsche bende, die ondertusschen in al haar macht en aanzien boven Vlaanderen bleef troonen, ons heel liefjes zou hebben laten begaan en zoo gezellig haar val laten voorbereiden? Ik geloof het niet: de Vlaamsche politiek van vóór den oorlog was, indien men ze 't het einde doordent, én een revolutionaire én een wanhoopspolitiek, al slingert men 't aktivisme zoo graag dien naam in het gelaat, moest het zijn, omdat de loop der gebeurtenissen geen andere oplossing in 't vooruitzicht stelde. Wij zijn dus geen malkoentent, geen omwerpers, maar evolutieën, die eenvoudig den gang der dingen volgen en helpen voortrekken! En wij zijn dan ook, door den schok die de oorlog over heel de wereld deed gaan, uit het nauwe steegje geraakt waarin de Beweging zich, zonder hoop op uitweg, moeizaam bewoog, en vonden nu ons een uitweg is gebaad, als middel ter opbeuring van ons volk, samen met de nationaliseering van het onderwijs, die van ons ekonomisch leven.

Beide zijn onafschiedbaar, — het is overbodig daar na drie jaren gedurende welke onze strijd theoretisch duchtig langs alle kanten werd uitgediept en uitgebouwd, uitvoerige bewijsvoeringen voor aan te halen. Maar hierop moge gewezen worden: dat het een niet kan zijn een gevolg van het andere, omdat beide, én onderwijs, én ekonomisch leven, elkaar wederzijds mogelijk makend, aanvullend en steunend, de basis moeten vormen waarop we ons omhoog tillen. Beide geven het zuiverend Vlaamsche nationalisme de macht, 't eene over den geest, 't andere over het stoffelijk leven. Maar, is het tamelijk vanzelfsprekend enerzijds, dat een ziek brein ook 't lichaam aan vervul overlaten, en de groote, algehele, ekonomische omvorming onze waanvoorsteden op zichzelf onmogelijk is, langs een anderen kant mogen we niet uit het oog verliezen, dat het niet door een gezonden geest geleide lichaam nooit dien weg zal bewandelen waarop enkel het heil van enkeling of volk te vinden is. De twee groote hervormingen die de Vlaamsche Beweging van thans zich tot doel stelt — dat blijkt uit menige harer daden —: de nationaliseering van onze geestelijke en ekonomische werkzaamheid moeten **terzelfder tijd** worden verwezenlijkt door een van buiten af zich geldende doende faktor. Dien faktor hebben we nu gevonden in de huidige internationale verhoudingen. Wij werpen het fransklingsche gebouw: België omver en richten Vlaanderen weer omhoog, door onder als hefboom aan den voet te zetten de Vlaamsche realpolitiek, d.i. een nationale en nationalistische machtspolitiek.

Zoo breken we niet enkel af, zoo bouwen we op. Zoo slaan we den tegenstand niet enkel het wapen van geestesverminking, — dat b.v. te Brussel en in Fransch-Vlaanderen het Vlaamendom zoo maar de ziel tast, — en van broodroof, in den breedsten zin van het woord, — we weten nu wat dit beteekent, — uit de laaid, zoo maken wij 't niet enkel onmogelijk dat een met uitheemsch kapitaal, natuurlijk maar uitheemschen geest werkend ekonomisch organisme heel het administratief en politiek lichaam van een volk overhoop kome werpen, maar wij scheppen ook de mogelijke van een onder alle opzichten gezond Vlaamsch staatsleven, binnen- en buitenlandsch. We raken eindelijk van het stukwerk los.

Dit is de gave, levensvatbare grondslag waarop de Vlaamsche politiek van wederopbouw zal zijn gegroefd. En wij hebben zeer veel weder op te bouwen! Niet alleen, en niet voornamelijk om de puinen gaat het, waarmee de oorlog zoo kwistig ons landje overzade, maar ook, maar vooral om de herwording van wat eeuwen verdrukking lam hebben gelegd, en het rampzalige, misdadige België ten slotte zou hebben gedood! Om de welvaart en de bloei van heel ons volk dat, na den oorlog in den grond al weinig armer, weinig meer ontziet zal zijn dan het van 1830 tot 1914 was!

Want, naast nationaliseering treedt: democratie! Weer twee in dezen tijd onafschiedbare. Diene de bedrijvigheid van de natie tot eigen, krachtige nationale opbloei, maar wezen, als voorwaarde daartoe, als mogelijkheid voor de intensiteit, de krachtige en doelmatige ontwikkeling van die bedrijvigheid zelf, allen dan ook dien bloei deelachtig, niet meer onrechtstreeks, als zaak van bijkomend belang, n'et om zich zelf nagestreefd, maar bewust, als een noodzakelijkheid, als een voorwaarde voor gezond leven van onzen Staat. Een noodzakelijkheid zoo voor zijn binnenlandse stevigheid, als voor zijn integriteit tegenover het buitenland.

Mocht thans, steeds theoretisch de toekomstige Vlaamsche politiek op dien grondslag worden opgetrokken! Wij moeten een Vlaamsch-nationaal blok stichten, dat alle partijen groepeerd die Vlaamsch en democratisch zijn, en dat, na den oorlog hier een Vlaamsche meerderheid zal vormen, die ons staatkundig leven in de goede richting zal leiden.

Wat Prof. van Roy op den heerlijken debat-avond die hij te Antwerpen hield, uitriep, moeten alle Vlaamingen onthouden: «Worden wij allen Vlaamsche politiekers!»

Een Duitsch blad over de proklamatie van den Raad van Vlaanderen

De doortastende politiek van den Raad van Vlaanderen maakt de fransklingsche woeding en brengt de passieve Vlaamsgezinden in 'erger verlegenheid. Beide partijen laten dan ook niets onbeproefd om de aktivistische politiek bij de openbare meening in diskrediet te brengen. Het is opmerkelijk dat fransklings en passieven daarbij hetzelfde argument gebruiken, namelijk als zouden de Vlaamsche aktivisten onder leiding staan van en samenwerken met de annexionisten in Duitschland. Al hunne kranten hebben zoo eenstemmig als loszinnig beweerd — en dit wel zonder eenig bewijs daarvan te leveren — dat de proklamatie van den Raad van Vlaanderen de annexatie bij Duitschland vraagt.

Het kan volstaan tegenover deze hatelijke aantijgingen, hier een artikel weer te geven over de Vlaamsche Zelfstandigheid, verschenen in het anti-annexionistische liberale «Leipziger Tageblatt» (26-6-18):

«De Raad van Vlaanderen heeft den Duitischen Gouverneur-Generaal een proklamatie overhandigd waarin de stellige wensch uitgesproken wordt dat Vlaanderen zelfstandig worde, en de bede tot Duitschland wordt gericht hiertoe te helpen. Het is aan te bevelen dit stuk opmerkelijk te lezen. Op 't eerste zikt men kunnen meenen dat het van denzelfden aard is als de verzoekschriften om aansluiting bij Duitschland of om personeele Unie met het Rijk of eenen Bondstaat, die meermaals uit het Oosten te Berlijn beland zijn; onder dien indruk zou men kunnen gaan denken dat het dokument op bestelling werd klaar gemaakt of althans met beslissende medewerking van Duitse middelen tot stand kwam. Zulks schijnt echter slechts in beginsde mate het geval te zijn, en alvast mag deze verklaring niet met gene Oostelijke aanblijdingen worden verward.

In de Vlaamsche verklaring staat vooreerst geen woord over een engere verbinding van het vrije Vlaanderen met het Duitse Rijk. Er wordt slechts gezegd dat men op Duitschland's bijstand en op den sterken wil en den klaren toekomstzin van het Rijk hoopt. Deze zal zich echter, zoo meenen de Vlaamingen, alleen daardoor laten blijken, doordien Duitschland inlekt, in hoever de zelfstandigheid van Vlaanderen, als dusdanig reeds een echte waarborg voor het Rijk beteekent. Er wordt betoogd, dat wij, in ons eigenbelang zouden handelen, met deze bevrijding te steunen. Met hare volleiding zou, naar wij er verder uit opmaken, de wederzijdsche rekening vereffend zijn en zouden wij dus gene verdere vorderingen voor ons hulpbetoon in te brengen hebben. Daarom moet men er ten stelligste voor waarschuwen dat in dien oproep iets meer zou gelezen worden.

Weliswaar wordt door de Vlaamingen hunne stamverwantschap met ons onderlijnd, doch in samenhang met hun verlangen om hulp. Zij herinneren er aan dat ook de kanselier van het Duitse Rijk in een plechtige verklaring één jaar geleden «aan het Vlaamsche broedervolk Duitschland's sterke en blijvende bescherming ook na het sluiten van den vrede» beloofd heeft; doch dit is een aanname. Voor het overige wordt er door hen de verzekering gegeven dat zij van het begin af aan vertrouwen in ons hebben gesteld, dat het hun duidelijk is geworden dat het Duitse leger slechts in noodweer hun bodem als vijand heeft betreden en dat niet het Duitse Rijk, doch wel de Belgische regering hun «werkelijke vijand» is; door hen wordt ook erkend dat het Duitse beheer, in weerwil der moeilijke verhoudingen, reeds een aantal Vlaamsche verlangens ten uitvoer bracht. In dit alles kan men in tusschen geen bovenmatige hartelijkheid vinden. Dat het Vlaamsche volk zich onweerstaanbaar tot ons zou aange trokken voelen, daarvan staat in de proklamatie geen woord. Het ligt immers voor de hand dat men bij de Vlaamingen een plots ontwaakte en ten laatste weinig waarschijnlijke sympathie voor ons zou willen zoeken, waarvan voorheen niet veel te merken is geweest. Nu wij echter in ons eigen belang welwillend staan tegenover hun streven naar zelfstandigheid lijdt het niet veel last zich het bestaande stamverwantschap te herinneren en er zich op te beroepen. Het manifest bevat gene mooie phrasen die men zou dienen te mistrouwen. Aan het stuk wordt dan ook geen onrecht gedaan indien men Duitse lezers tegen misverstand wil behoeden. Door de Vlaamingen wordt openlijk gezegd dat hun voordeel er hun toezicht bij Duitschland om steun aan te roepen tegen het hun bedreigende België, Engeland, Frankrijk en Amerika, en dat ons welbegrepen voordeel ons er toe moet doen besluiten aan dezen oproep gevolg te geven. Uit het beweeglijke en zeker uit een bewegten stemming ontstane schrifttekent ademt **terzelfder tijd koel verstand en politieke rekenaarsgeest**.

In zooverre ons volk inderdaad «de gevoeligheid (sentimentaliteit) verleerd heeft» mag het zich slechts niet vooruitzicht aan de gevoeligheid eener broederschap des bloeds overlaten. Halde het zulks vroeger gedaan, dan zouden hem menke ontgroeelingen besnaard zijn gebleven, b.v. met de Boeren, die zich nu met de Engelschen zoo opperheft kunnen vinden en verstaan, trots alles wat er nog vóór betrekkelijk korten tijd is gebeurd. «Indien wij echter de Vlaamingen helpen — moeten zij ons toch dankbaar zijn.» Dit zou de eerste dankbaarheidsrekening der geschiedenis zijn, die juist zou uitkomen. Moet men er dan nog steeds voor waarschuwen, de erkentelijkheid niet als faktor bij politieke zaken te gebruiken? In de proklamatie der Vlaamingen staat er tusschen de regels, maar dan toch met de handen voor 't grijpen, dat zij gene bijzondere reden tot dankbaarheid meenen te hebben, indien zij met onze hulp hun doel zouden bereiken; zij verwijzen ons zelf naar ons egoïsme, zij wenden zich uitdrukkelijk tot ons verstand. In één woord: zij zijn politiekers! 't Is te hopen dat wij het ook zijn!

C. V. P.

STAD en LAND

OPROEP AAN DE VLAAMSCHEN ZANGERS EN ZANGERESSEN. — Wij doen een dringenden oproep aan alle Vlaamsche zangers en zangeressen om allen zonder uitzondering de herhalingen van de Liedervonden, onder leiding van toondichter Jef Van Hooft, bij te wonen. De eerstvolgende hebben plaats Dinsdag, Woensdag en Vrijdag a.s. Dit om de liederuitvoeringen op de Sporenfeesten van dit jaar volledig te doen slaan! Die feesten, over verschillende dagen verdeeld, moeten iets eenigszins zijn 't is de DRINGENDE TAAK die thans elk Vlaamsch zanger of zangeres te vervullen heeft!

De herhalingen hebben plaats in de «Oude Sint-Jan», Gemeentestraat, telkens te 9 1/2 Uren.

Allen op! Geen ontbreke!

VLAAMSCH EKONOMISCH SEKTORIAAT. — Vlaamsch Arbeiders Gemeenschap. — Middenraad. — De Middenraad van het Vlaamsch Arbeiders Gemeenschap besloot, Zondag 30 Juni, zijn eerste zitting met in naam van 3000 bij de verschillende takken aangesloten arbeiders, de volgende dagorde aan te nemen:

«Gezien den immer stijgenden prijs der levensmiddelen, die niet meer in verhouding staat tot het in normalen tijd verdiende werkloon;

Gezien de geringe koopkracht waarover op het huidige oogenblik zelfs de meest begunstigde werklieden beschikken en die hen niet toelaat zich voldoende te voeden om bestand te zijn tegen de lange werkdagen, drukt de hoop uit:

1) dat alle nijveraars en werkondernemers die bedienenden of werklieden in hun dienst hebben, zullen willen overgaan tot het toekennen van een duurtetoelag die minstens 25 t.h. dat bedrag van het loon van vóór den oorlog;

2) dat in alle fabrieken en werkkringen de arbeidsduur derwijze zal verminderd worden dat de gansche werkdag de 8 of 9 uren niet zal te boven gaan, en dit wel te verstaan zonder het loon van het personeel te verlagen.»

De Middenraad verzoekt tevens het bestuur van iedere afdeling alvorens zich voor druk, timmer- en ander werk tot een werkgever te richten, zich voldoende in te lichten over den loonstandaard en de arbeidsduur van het personeel. Zoo deze niet aan algemeen menselijke voorwaarden voldoen, zullen de afdelingen gehouden zijn den patroon aan te zetten die toestanden te verbeteren in de mate zijner krachten, en, bij weigering van zijnenwege, hem geen enkele bestelling meer te doen.

Daar bij gebrek aan wettelijke bepalingen omtrent loonstandaard en arbeidsduur, wettelijk ingrijpen onmogelijk is, hoopt de Middenraad door het stelselmatig toepassen van boven omschreven maatregel, ten minste een zekere verlichting te kunnen brengen in de bestaansvoorwaarden onzer arbeiders. Alle democratische vereenigingen worden ten dringende aangezet op dezelfde wijze te werk te gaan, en, door 't boycoteeren van onhandelbare patronen, onze werklieden te steunen in hunnen strijd voor lotsverbetering.

Namens den Middenraad: Karel Waternaux, algemeen voorzitter; Lode Van Damme, algemeen sekretaris.

BEKENDMAKING betreffend het examen van leerjaar en leerjares in het tekenen aan de inrichtingen van Middelbaar en Middelbaar Normaal Onderwijs.

Artikel 1. — De Jury, in 1918 belast met het afnemen van het examen van leerjaar en leerjares in het tekenen bij het Middelbaar en Middelbaar Normaal Onderwijs, zal van 15 September af, zelden in de lokalen van de Rijks Middelbare Normalschool, Broekstraat, 70 te Brussel.

Art. 2. — Voorbereidende leergangen tot het examen, zullen gegeven worden in dezelfde inrichting van 1 tot 15 Oost.

Art. 3. — De inschrijvingen zijn te zenden bij het Hoofdbestuur van het Middelbaar Onderwijs, Liefdadigheidsstraat, 25, te Brussel.

Na den 15 Juli worden geen aanmeldingen voor de voorbereidende leergangen meer aanvaard. Na den 15 Augustus geen meer voor het examen.

De aanmeldingsbrieven zullen opgeven: naam en voornamen der kandidaten, adres, geboorteplaats en -datum, aard van de certificaten en diploma's welke men reeds bezit, examen voor het

Telegrammen

DE GEBEURTENISSEN IN RUSLAND

Neg de Moerman-kwestie

Moskou, 5 Juli. — Den 30 Juni heeft Tajtjerin volgens het Moskouche blad «Svoboda Rossia» aan den vertegenwoordiger van Engeland een nota gezonden, waarin gezegd wordt, dat de socialistische federatieve roode republiek, volgens den wil van het arbeidende volk, dat zich zijn omhoog en solidariteit met de arbeidersmassa van de gehele wereld bewust is, de geleidelijke van de strijdende mogendheden verlaten om den oorlogtoestand opgevoerd heeft. De regering der arbeiders en boeren strekt er zich naar in vrede en vriendschap met alle overige volken te leven. Het arbeidende volk van Rusland dreigt geen enkel ander volk met oorlog en geweldige gevaar kan van de zijde van Engeland dreigen. Met des te grooter vastbeslotenheid moet de regering van de boeren en de arbeiders van Rusland protesteeren tegen het binnendringen van Engelse gewapende troepen, die opvoeren aan de Moermankust geland zijn, welk binnendringen door geen agressieve handeling van Rusland zijde veroorzaakt is. De bescherming van het Moermangebied tegen het binnendringen van buitenlandse zijde is aan de Russische republiek opgedragen en de Russische troepen zullen gewillig hun plicht doen en tot het laatste toe ook hun eervolte plichten ten bescherming van Rusland nakomen. Het volks-kommissariaat voor buitenlandse zaken staat er op, dat in geen enkele stad van het onzijdige Rusland noch gewapende troepen van Engeland of van welke buitenlandse mogendheid ook opgehouden. Het herhaalt nogmaals zijn reeds herhaaldelijk geuit protest tegen de aanwezigheid van Engelse oorlogsschepen in een haven aan de Moermankust en het herhaalt tevens zijn verwachting, dat de Engelse regering een maatregel intrekt, die met den internationalen toestand van Rusland in strijd is en waardoor het arbeidsvolk van Rusland, dat den vurigen wensch koert in ongestoord vriendschappelijke betrekkingen met Engeland te blijven, tegen zijn wil in een positie gedrongen wordt, die niet overeenkomt met zijn waarachtig streven.

Lenin spreekt den moord op den Tsar tegen

Kopenhagen, 5 Juli. — Volgens een bericht aan de «National Tidende» uit Stockholm heeft Lenin in een gesprek met den korrespondent te Moskou van het Stockholmse socialistisch blad «Folkets Dagblad» op de meest stellige wijze verklaard, dat het bericht van den moord op den Tsar onwaar is.

De contra-revolutionaire beweging

